

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

žalobce: **multigate a.s.**
sídlem Riegrova 373/6, 772 00 Olomouc
zastoupen JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem
sídlem Wellnerova 1322/3c, 772 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 118080/2011 ze dne 9. 12. 2015 a č. j. MSK 77806/2011 ze dne 10. 12. 2015, ve věci poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení

takto :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobní body:

1. Žalobce se svou žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 9. 2. 2016 domáhal zrušení dvou rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutím ze dne 9. 12. 2015 č. j. MSK 118080/2011 bylo:
  - zastaveno odvolací řízení proti rozhodnutí vydanému Městským úřadem Frýdlant nad Ostravicí (dále jen „správce poplatku“) č. j. MUFO 3595/2011/178-Opr. ze dne 19. 5. 2011,
  - částečně zastaveno odvolací řízení proti rozhodnutí správce poplatku č. j. MUFO 8565/2011/178-Opr. ze dne 19. 5. 2011, pokud jde o požadavek na vrácení vratitelného přeplatku ve výši 14 473,
  - v části odvolání proti rozhodnutí č. j. MUFO 8565/2011/178-Opr. týkající se požadavku na vrácení vratitelného přeplatku ve výši 5 217 Kč bylo odvolání zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno,
  - odvolání proti rozhodnutí správce poplatku ze dne 29. 11. 2011 č. j. 19603/2011/178 – Opr. bylo napadené rozhodnutí potvrzeno a odvolání zamítnuto.

Dále se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2015 č. j. MSK 77806/2011, kterým byly částečně změněny, v podstatě však potvrzeny, rozhodnutí Magistrátu města Frýdku - Místku (dále jen správce poplatku):

- č. j. MMFM 52302/2011 ze dne 27. 4. 2011,
  - č. j. MMFM 52448/2011 ze dne 27. 4. 2011,
  - č. j. MMFM 52464/2011 ze dne 27. 4. 2011,
  - č. j. MMFM 52480/2011 ze dne 27. 4. 2011,
  - č. j. MMFM 35084/2011 ze dne 10. 3. 2011,
- a zamítnuto bylo odvolání a potvrzeno napadené rozhodnutí č. j. MMFM 62608/2011 ze dne 18. 5. 2011 a č. j. MMFM 120565/2011 ze dne 5. 10. 2011.
2. Žalobce namítl nicotnost napadených rozhodnutí, neboť bylo rozhodováno o právech a povinnostech jeho předchůdce společnosti gate seven a.s., která již zanikla, a byla vymazána z obchodního rejstříku.
  3. Dále žalobce namítl nezákonnost napadených rozhodnutí. Co se týče rozhodnutí vydaného Městským úřadem Frýdlant nad Ostravicí, žalovaný v rozporu se závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 Afs 68/2012 – 34 z 24. 6. 2014 uzavřel, že ve věci nebylo nutno vydat platební výměr. S tím žalobce nesouhlasí, protože správce daně nemůže rozhodnout o existenci a neexistenci přeplatku na místním poplatku bez toho, aby měl jako podklad k dispozici pravomocný platební výměr. V řízení o přeplatku nelze přezkoumávat hmotněprávní povinnost. Bylo-li by možné hmotněprávní povinnost přezkoumávat v rámci přeplatkového řízení, lhůta pro stanovení poplatku uplynula. Podle žalobce je nutno ve věci aplikovat závěry citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu, kdy žalovaný nijak nespécifikuje odlišný skutkový stav od věci posuzované rozšířeným senátem. Není-li vydán pravomocný platební výměr, není

Shodu s prvopisem potvrzuje

poplatek na daňovém účtu před poplatníka předepsán a je namístě rozhodnout o vrácení takto uhrazené částky jako přeplatku.

4. Dále žalobce namítl chybné rozhodnutí o zastavení řízení, neboť bylo zastaveno řízení o odvolání proti rozhodnutí č. j. MUFO 3595/2011/178-Opr a části rozhodnutí č. j. MUFO 8565/2011/178-Opr, ačkoliv žalobce požádal o vrácení částky 14 473 Kč žádostí ze dne 1. 9. 2011 a správce poplatku o ní rozhodl pod č. j. MUFO 19603/2011/178 nikoliv pod č. j. MUFO 8565/2011/178-OPR ze dne 19. 5. 2011. Jednalo se totiž o částku uhrazenou dne 30. 5. 2011 na základě platebního výměru ze dne 19. 5. 2011, což ostatně žalobce uvedl i v žádosti. Žalobci tedy proto není zřejmé, z jakého důvodu je zastavováno řízení o žádostech ze dne 11. 2. 2011 a 29. 3. 2011, nepochybně mělo být zastaveno řízení ve věci č. j. MUFO 19603/2011/178-OPR. Správce daně nadto vrátil žalobci nejen částku 14 783 Kč, která byla jako nedoplatek za období od 2. 10. 2010 do 31. 12. 2010 doměřena, ale i částku 5 000 Kč, která byla rovněž vyměřena jako část již uhrazeného poplatku. Proto je nutno zastavit řízení i co do prvního rozhodnutí č. j. MUFO 3595/2011/178-Opr. pokud jde o částku 5 000 Kč uhrazenou za období od 1. 10. 2010 do 31. 12. 2010.
5. V rozhodnutí č. j. MSK 77806/2011 nebyla podle žalobce jeho poplatková povinnost postavena najisto, neboť žalobce proti platebnímu výměru poplatkovou povinnost mu ukládající, podal odvolání, které bylo vyhodnoceno jako opožděné. Proto požádal o stanovisko tím, že ohlášení dne 18. 1. 2011 učinil s výhradou. Žalovaný může tvrdit, že platebním výměrem byla postavena najisto poplatková povinnost ohledně poplatkového období uvedeného ve výměru, ale nikoliv do budoucna. Hmotněprávní posouzení věci se totiž musí vztahovat ke konkrétním zařízením provozovaným v konkrétním poplatkovém období. Správce poplatku tak byl povinen vydat platební výměr.
6. Žalobce dále namítl, že nebyla správně provedena změna rozhodnutí v případě MMFM 52480/2011. Tímto rozhodnutím bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o vrácení přeplatku ve výši 15 000 Kč, kterou žalobce zaplatil na základě platebního výměru, když se jedná o navýšení vyměřeného místního poplatku. Žalovaný tuto platbu ze dne 7. 12. 2010 započítal tak, že část této platby ve výši 6 308 Kč použil na úhradu místního poplatku za dobu od 10. 11. 2010 do 31. 12. 2010, další část ve výši 3 806 Kč za dobu od 27. 11. 2010 až 31. 12. 2010 a poslední část 4 886 Kč zůstala spolu s platbou ve výši 10 000 Kč ze dne 9. 12. 2010 na daňovém účtu a později byla použita k úhradě poplatku za dobu 1. 1. 2011 až 31. 3. 2011. Je tedy zřejmé, že minimálně v jednom z těchto případů mělo být rozhodováno podle obecně závazné vyhlášky 8/2010.
7. Žalobce dále namítl absenci povinnosti poplatek zaplatit, neboť podle zákona o loteriích není stanovena povinnost povolení provozování „jiného technického herního zařízení“, povolení podlého pouze provozování loterií a výherních hracích přístrojů. Nepodléhá – li provozování jiného technického herního zařízení povolení, nepodléhá tedy podle § 10a zákona o místních poplatcích ani poplatku. Žalobce má za to, že interaktivní videoloterijní terminál, který žalobce provozoval, nemá být zařazen pod pojem jiné technické herní zařízení. Žalovaný nerespektoval princip in dubio pro libertate.

Stanovisko žalovaného:

Shodu s prvopisem potvrzuje

8. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl zamítnutí žaloby. Přihlásil se ke svým právním závěrům vysloveným v napadených rozhodnutích a zdůraznil dopady rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 68/2012.

Posouzení krajským soudem:

9. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.

Skutková zjištění ze správního spisu:

10. Ze správního spisu vyplývá, že oznámení, žádosti a rozhodnutí se týkají společnost gate seven, a.s. Společnost gate seven a.s. zanikla fúzí sloučením se žalobcem a byla vymazána z veřejného (dříve obchodního) rejstříku dne 31. 10. 2012.

a) Poplatková povinnost ve vztahu k Městskému úřadu Frýdlant nad Ostravicí:

11. Dne 25. 10. 2010 žalobce splnil ohlašovací povinnost s výhradou a od 1. 11. 2008 přihlásil 2 zařízení a od 12. 11. 2008 další 2 zařízení. Dne 28. 1. 2011 žalobce splnil ohlašovací povinnost s výhradou a oznámil, že provozuje stále 4 zařízení a požádal o stanovisko k své poplatkové povinnosti, na kterou bylo odpovězeno dne 1. 3. 2011.
12. Dne 16. 2. 2011 žalobce požádal o vrácení přeplatku (**žádost č. 1**) za dobu od 2. 10. 2010 do 31. 12. 2010, kdy přeplatek činil 5 000 Kč, částka byla žalobcem zaplacená 26. 1. 2011. Na tuto žádost odpověděl správce poplatku dne 1. 3. 2011 a současně definoval pojem jiného technického herního zařízení.
13. Dne 8. 3. 2011 oznámil žalobce povolení k provozování tří dalších zařízení od 1. 1. 2011.
14. Dne 18. 4. 2011 žalobce požádal o vrácení přeplatku (**žádost č. 2**) za dobu od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011 ve výši 20 000 Kč.
15. Dne 19. 5. 2011 rozhodl správce poplatku platebním výměrem č. 1347/1/2011 o poplatkové povinnosti žalobce za dobu od 2. 10. 2010 do 31. 12. 2010 ve výši 14 783 Kč, přičemž konstatoval poplatkovou povinnost 19 783 Kč, s tím, že 5 000 Kč žalobce zaplatil dne 26. 1. 2011. Proti tomuto platebnímu výměru podal žalobce včas odvolání a následně byl platební výměr zrušen a řízení zastaveno pro prekluzi práva vyměřit poplatek dne 25. 6. 2014.
16. Dne 19. 5. 2011 správce poplatku rozhodnutím č. j. MUFO 3595/2011/178-Opr. rozhodl o první žádosti o vrácení přeplatku ze dne 16. 2. 2011 tak, že žádosti nevyhověl. Téhož dne rozhodl rozhodnutím č. j. MUFO 8565/2011/178-Opr. o druhé žádosti o vrácení přeplatku, které rovněž nevyhověl; vždy konstatoval poplatkovou povinnost žalobce.
17. Dne 8. 9. 2011 podal žalobce **žádost** o vrácení přeplatku **č. 3 a č. 4** za období od 2. 10. 2010 do 31. 12. 2010 ve výši 14 783 Kč a 1. 4. 2011 do 30. 6. 2011 ve výši 20 000 Kč.

18. Dne 29. 11. 2011 správce poplatku rozhodnutím č. j. MUFO 19603/2011/178-Opr. o těchto žádostech tak, že žádostem nevyhověl a konstatoval poplatkovou povinnost žalobce.
19. Dne 4. 7. 2014 žalobce požádal o vrácení přeplatku **žádosti č. 5**, a to za dobu od 2. 10. 2010 do 31. 12. 2010 ve výši 19 783 Kč a této žádosti bylo vyhověno v plném rozsahu dne 4. 8. 2014 pod č. j. MUFO 16692/2014/178-Opr. a poplatek byl žalobci vrácen.
20. Proti všem nevyhovujícím rozhodnutím podal žalobce odvolání, o kterých bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.
21. Poplatek z výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení upravovala vyhláška č. 5/2010, která stanovovala mj. předmět poplatku, kterým byl každý povolený výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení, ohlašovací povinnost, vznik poplatkové povinnosti, a to dne uvedení povoleného výherního přístroje nebo jiného technického herního zařízení do provozu, sazbu poplatku 5 000 Kč za tři měsíce, a jeho splatnost. Od 1. 1. 2011 nabyla účinnosti nová vyhláška č. 11/2010, která mj. nově stanovila poplatkovou povinnost tak, že vznikla dnem právní moci povolení k provozování jiného technického herního zařízení.

b) Poplatková povinnost ve vztahu k Magistrátu města Frýdek-Místek:

22. Dne 18. 8. 2010 splnil žalobce svou ohlašovací povinnost s výhradou a oznámil provozování čtyř jiných technických herních zařízení od 10. 8. 2010. Dne 3. 9. 2010 podal oznámení o zahájení provozu jiných technických herních zařízeních, neboť od 27. 8. 2010 provozuje další dvě zařízení.
23. Dne 20. 10. 2010 správce poplatku rozhodl platebním výměrem č. j. MMFM 108581/2010 a vyměřil žalobci poplatkovou povinnost za dobu od 10. 8. 2010 do 9. 11. 2010 za čtyři jiná technická herní zařízení ve výši 20 000 Kč a za dobu od 27. 8. 2010 do 26. 2. 2011 za dvě další jiná technická herní zařízení ve výši 10 000 Kč. Dále poplatkovou povinnost zvýšil o 0,5 násobek, tedy o 15 000 Kč, přičemž celkem ustanovil poplatkovou povinnost na částku 45 000 Kč.
24. Dne 16. 2. 2011 podal žalobce **žádost** o vrácení přeplatku **č. 1** za dobu od 10. 8. 2010 do 9. 11. 2010 ve výši 5 000 Kč, neboť místní poplatek za jiné technické herní zařízení nelze vybírat.
O žádosti rozhodl správce poplatku dne 29. 4. 2011 pod č. j. MMFM 52302/2011 tak, že žádosti nevyhověl se závěrem, že jiné technické herní zařízení poplatku podléhá.
25. Dne 16. 2. 2011 podal žalobce **žádost** o vrácení přeplatku **č. 2** za dobu od 10. 8. 2010 do 9. 11. 2010 ve výši 20 000 Kč a za dobu od 27. 8. 2010 do 26. 11. 2010 ve výši 10 000 Kč se stejným odůvodněním. Rovněž o této žádosti správce poplatku rozhodl dne 29. 4. 2011 pod č. j. MMFM 52448/2011 se stejným odůvodněním.
26. Dne 16. 2. 2011 podal žalobce **žádost** o vrácení přeplatku **č. 3** za dobu od 10. 11. 2010 do 9. 2. 2011 ve výši 15 000 Kč se stejným odůvodněním a rovněž o této žádosti správce

poplatku rozhodl dne 29. 4. 2011 pod č. j. MMFM 52464/2011 tak, že ji nevyhověl, se stejným odůvodněním.

27. Téhož dne, tedy 16. 2. 2011, podal žalobce **čtvrtou žádost** o vrácení přeplatku, a to o přeplatek vzniklý zvýšením poplatku za dobu od 10. 8. 2010 do 9. 11. 2010 a od 27. 8. 2010 do 26. 11. 2010 ve výši 15 000 Kč. O této žádosti správce poplatku rozhodl dne 29. 4. 2011 rozhodnutím č. j. MMFM 52480/2011, kterým žádosti nevyhověl.
28. Téhož dne, 16. 2. 2011, podal žalobce **žádost č. 5** o vrácení přeplatku ve výši 10 000 Kč za dobu od 27. 2. 2010 do 26. 2. 2011 rovněž z důvodu, že místní poplatek za jiné technické herní zařízení nelze vybírat. O této žádosti rozhodl správce poplatku dne 21. 3. 2011 rozhodnutím č. j. MMFM 35084/2011 se shodným odůvodněním.
29. Dne 18. 11. 2011 žalobce splnil svou ohlašovací povinnost a oznámil 6 zařízení již provozovaných k 1. 1. 2011 a 8 zařízení nově povolených a požadoval vydání platebního výměru.
30. Dne 20. 6. 2011 žalobce oznámil postupný zánik povolení u 7 zařízení.
31. Dne 19. 4. 2011 podal žalobce **žádost č. 6** o vrácení přeplatku ve výši 44 222 Kč za dobu od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011 s odůvodněním, že poplatek za jiné technické herní zařízení nelze vybírat, neboť poplatkové vyhlášce nepodléhají. O této žádosti rozhodl správce poplatku rozhodnutím č. j. MMFM 62608/2011 dne 18. 5. 2011 tak, že žádosti nevyhověl.
32. Dne 9. 9. 2011 podal žalobce **žádost č. 7** o vrácení přeplatku za období od 1. 4. 2011 do 30. 6. 2011 ve výši 45 000 Kč se stejným odůvodněním. O této žádosti správce poplatku rozhodl pod č.j. MMFM 120565/2011 ze dne 7. 10. 2011 tak, že žádost zamítl se stejným odůvodněním. Dále zdůraznil, že platba částky 45 000 Kč není vedena jako přeplatek.
33. Proti všem těmto rozhodnutím podal žalobce odvolání.
34. Poplatek z výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení upravovala vyhláška č. 4/2010, která stanovovala mj. předmět poplatku, kterým byl každý povolený výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení, ohlašovací povinnost, vznik poplatkové povinnosti, a to dne uvedení povoleného výherního přístroje nebo jiného technického herního zařízení do provozu, sazbu poplatku 5 000 Kč za tři měsíce a jeho splatnost. Od 1. 1. 2011 nebyla účinnosti nová vyhláška č. 8/2010, která mj. nově stanovila poplatkovou povinnost tak, že vznikla dnem právní moci povolení k provozování jiného technického herního zařízení.

Právní posouzení:

35. Úpravu místních poplatků obsahuje zákon č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, (dále jen zákon o místních poplatcích); taxativní výčet poplatků, které lze vybírat, definuje § 1 zákona o místních poplatcích. Zákonem č. 183/2010 Sb. účinného od 16. 6. 2010 byl zákon o místních poplatcích změněn tak, že došlo k rozšíření místního poplatku za výherní hrací přístroj o tzv. „jiná technická herní zařízení povolená ministerstvem financí ČR“, což předchozí úprava neobsahovala, přičemž obce byly oprávněny vydávat obecně závaznou

Shodu s prvopisem potvrzuje

vyhlášku stanovující místní poplatek a jeho výši též za zmíněná zařízení. Podle § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích tak *poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí. Obec není povinná poskytnout osvobození od tohoto poplatku.* Podle odstavce 2 téhož ustanovení *poplatek za výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí platí jeho provozovatel.*

36. Ohlašovací povinnost provozovatele je stanovena v § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích tak, že *poplatky zavede obec obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatků, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůty pro splnění ohlašovací povinnosti, splatnost, úlevy a případně osvobození od poplatků.*
37. Poplatková povinnost tedy vznikla přímo na základě obecně závazné vyhlášky obce (v posuzovaném případě to jsou shora specifikované vyhlášky) po přistoupení relevantní právní skutečnosti – provozování jiného technického výherního zařízení povoleného ministerstvem financí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 22. 6. 2011 č. j. 1 Afs 31/2011-56).
38. Podle § 11 zákona o místních poplatcích, ve znění účinném do 31. 12. 2010, tedy před účinností daňového řádu, se *platebním výměrem poplatků vyměří, pokud není zaplacen (odveden) včas nebo ve správné výši. Včas nezaplacené (odvedené) poplatky nebo jejich nezaplacenou (neodvedenou) část může obec zvýšit až na trojnásobek.* Ustanovení § 12 zákona o místních poplatcích, ve znění účinném do 31. 12. 2010 stanovovalo tříletou prekluzivní lhůtu, ve které byl správce poplatků oprávněn dlužné částky vyměřit nebo doměřit. Tato lhůta běžela od konce kalendářního roku, ve kterém poplatková povinnost vznikla. Pro řízení ve věcech místních poplatků se do 31. 12. 2010 subsidiárně použije zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků a od 1. 1. 2011 daňový řád. K témuž závěru dospěla i judikatura (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 68/2012-34).
39. Zákon č. 281/2009 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím daňového řádu s účinností od 1. 1. 2011, upřesnil dosavadní znění stávajícího § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích ohledně nezaplacení či neodvedení poplatku včas nebo ve správné výši. Způsob vyměřování poplatku zůstal beze změny. Správce poplatku není povinen při včasné a správné úhradě poplatků vydávat platební výměr. Dosavadní § 12 a § 13 zákona o místních poplatcích se zrušila pro nadbytečnost. Procesní postup pro řízení ve věcech místních poplatků totiž vyplývá z § 2 odst. 3 daňového řádu, přičemž lhůty pro vyměření daně (poplatku) jsou v daňovém řádu upraveny komplexně.

K jednotlivým žalobním námitkám:

40. Krajský soud se v první řadě zabývá namítanou nicotností napadených rozhodnutí. Pojem nicotnosti značně propracovala především dřívější soudně správní judikatura, za kterou zde krajský soud uvádí např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96, Sb. NSS č. 793/2006; z judikatury Ústavního soudu pak lze poukázat např. na usnesení ze dne 17. 5. 2000, sp. zn. IV. ÚS 108/2000 (Sb. ÚS sv. 18 č.

Shodu s prvopisem potvrzuje

17, s. 423) nebo na nález ze dne 10. 10. 2002, sp. zn. III. ÚS 728/01 (Sb. ÚS sv. 28 č. 125, s. 79). V rámci citovaného rozhodnutí se Nejvyšší správní soud vyslovil nejen k pojmu nicotnosti, ale i neplatnosti a jejich vzájemnému vztahu. Zaujal názor, že nicotnost a neplatnost správního aktu nelze navzájem směřovat, neboť každý z nich má svůj vlastní a vzájemně odlišný obsah. Nicotný správní akt (rozhodnutí) přitom definoval jako „*správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přihlíží z úřední povinnosti. Dílčí nedostatky platebního výměru nemohou způsobit jeho nicotnost.*“ Oproti takto vadnému správnímu aktu (nicotnému rozhodnutí) vymezil neplatný správní akt (rozhodnutí), jako rozhodnutí, jehož vadou je pouhý nedostatek některé ze základních náležitostí rozhodnutí (formální aspekt), který nemůže sám o sobě způsobit nicotnost rozhodnutí a že k vadám způsobujícím neplatnost rozhodnutí přihlíží soud zásadně jen k námitce uplatněné v žalobě. Obdobně v rozsudku ze dne 18. 11. 2003, č. j. 2 Afs 12/2003-216, Sb. NSS č. 212/2004, Nejvyšší správní soud judikoval, že „*chybějící zákonné náležitosti správního aktu mohou vyvolávat jeho nicotnost pouze tehdy, jestliže je tento nedostatek natolik intenzivní a zřejmý, že po účastnících dotčeného právního vztahu nelze spravedlivě žádat, aby tento správní akt respektovali*“. Nejvyšší správní soud v předmětné věci neshledal důvodu pro to, aby se odchýlil od dřívějšího výkladu termínu nicotnosti a jejich důsledků u správních rozhodnutí. Za nicotné správní rozhodnutí je proto třeba označit takové rozhodnutí, které je založeno na naprosto zásadních a zřejmých vadách, v jejichž důsledku nelze na toto rozhodnutí vůbec pohlížet jako na správní akt (rozhodnutí), ale jako na paakt, který nevyvolává, a ani není způsobit, vyvolat zamýšlené právní účinky.

41. V nyní posuzované věci krajský soud neshledal v napadených rozhodnutích, týkajících se odvolání společnosti gate seven, a.s., vady, které by jej vedly k prohlášení nicotnosti. Přezkoumávaná rozhodnutí jsou jasná, materiálně vykonatelná a vydaná k tomu povolanými orgány. Není žádného důvodu považovat přezkoumávaná rozhodnutí za evidentní paakty, pro které by k nim nemělo být nikdy a nikým přihlíženo.
42. Žalobce spatřoval nicotnost rozhodnutí v tom, že je ve výroku uvedena společnost gave seven, a.s., tedy neexistující subjekt. V těchto napadených rozhodnutích je společnost gave seven, a.s. vskutku uvedena ve výroku jako subjekt, o jehož odvolání je rozhodováno.
43. Podle ustanovení § 102 odst. 1 daňového řádu, *rozhodnutí obsahuje: a) označení správce poplatku, který rozhodnutí vydá; b) číslo jednací, popř. číslo platebního výměru; c) označení příjemce dohodnutí; d) výrok s uvedením právního předpisu, podle něhož bylo rozhodováno a jde-li o platební povinnost, také částku a číslo účtu příslušného poskytovatele platebních služeb, na který má být částečně uhrazena; e) lhůtu k plnění, je-li nutno ji stanovit; f) poučení, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je tak možné učinit, u kterého správce poplatku se odvolání podává spolu s upozorněním na případné vyloučení odkladného účinku; g) popis úřední osoby s uvedením jména a pracovního zařazení a otisk úředního razítka; tuto náležitost lze nahradit uznávaným elektronickým podpisem úřední osoby; h) datum, kdy bylo*

rozhodnutí podepsáno. Zákon o správě daní a poplatků upravoval základní náležitosti rozhodnutí v § 32 odst. 2 tak, že jimi jsou: a) označení oprávněného správce daně, který rozhodnutí vydal; b) číslo jednací, případně i číslo platebního výměru, datum podpisu rozhodnutí, které je dnem vydání rozhodnutí; c) přesné označení příjemce rozhodnutí; d) výrok s uvedením právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno a jde-li o peněžité plnění, také částku a číslo účtu příslušné banky nebo spořitelního a úvěrového družstva, na nějž má být částka zaplacená; e) lhůtu plnění; f) poučení o místě, době a formě podání opravného prostředku s upozorněním na případné vyloučení odkladného účinku; g) vlastnoruční podpis pověřeného pracovníka správce poplatku s uvedením jména, příjmení a funkce a otisk úředního razítka se státním znakem; tuto náležitost lze nahradit zaručeným elektronickým podpisem pracovníka a jeho kvalifikovaným certifikátem.

44. Z uvedeného je zřejmé, že jak podle daňového řádu, tak podle zákona o správě daní a poplatků součástí výroku je označení příjemce rozhodnutí. Žalovaný tak dodržel podmínky vyplývající z daňového řádu pro obligatorní náležitosti rozhodnutí a příjemce rozhodnutí v něm uvedl; to, že ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že se rozhoduje o odvolání společnosti gate seven, a.s., která je právním předchůdcem žalobce, a která odvolání vskutku podala, přičemž k fúzi se společností žalobce došlo až po podání odvolání, na určitosti a srozumitelnosti těchto napadených rozhodnutí nic nemění. Postup žalovaného je tak plně v souladu jak s citovaným ustanovením § 102 odst. 1 daňového řádu a námitka nicotnosti tak není důvodná.
45. Krajský soud se dále zabýval nezákonností napadených rozhodnutí, kterou žalobce uplatnil vůči oběma napadeným rozhodnutím. Mezi účastníky je sporné, zda o přeplatku na daňovém účtu žalobce může rozhodnout správce poplatku, aniž by vydal platební výměr, resp. zda v žádosti o vydání přeplatku lze rozhodovat o hmotněprávní povinnosti. S těmito dvěma důvody, ze kterých žalobce dovozuje nezákonnost napadených rozhodnutí, úzce souvisí otázka, zda lze daň stanovit bez rozhodnutí.
46. K otázce, zda je správce poplatku povinen vydat platební výměr v případě pochybností o poplatkové povinnosti, které má buď on nebo, jak to bylo v posuzovaném případě, poplatník, se opakovaně vyjádřila judikatura, přičemž rozdílné řešení otázky sjednotil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení č. j. 2 As 68/2012 – 34, bod [45] odůvodnění tak, že *v případě sporné poplatkové povinnosti je proto správce poplatku povinen postupovat obdobným způsobem, jakoby pochybnosti o poplatkové povinnosti byly na jeho straně, tj. vyměření poplatkové povinnosti oznámí poplatníkovi doručením platebního výměru, který musí být odůvodněn a proti kterému je možno se odvolat, přestože je či bude poplatek včas a řádně uhrazen*; rozšířený senát přitom ke stejnému závěru došel jak pro dobu účinnosti zákona o správě daní a poplatků, tak daňového řádu. Pokud v posuzovaném případě správce poplatku nepostupoval tímto způsobem a platební výměry na žádost žalobce k odstranění pochybnosti nevydal, postupoval v rozporu s ustanovením § 139 a § 147 odst. 1 daňového řádu.
47. K otázce, zda touto nečinností správce poplatku došlo k zásahu do práva žalobce na přezkoumání jeho poplatkové povinnosti, se již rovněž vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. srpna 2014, č. j. 5 Afs 113/2013 – 41, kde v skutkově shodném případě dovodil, že povinnost vydat platební výměr je nutno posuzovat s ohledem na účel,

Shodu s prvopisem potvrzuje

kterého má být dosaženo, a to je právě poskytnutí možnosti (práva) na přezkoumání správnosti poplatkové povinnosti. Stěžovatel postupoval tak, že při nečinnosti správce poplatku požádal o vrácení vratitelného přeplatku podle § 155 daňového řádu. Nejvyšší správní soud dovodil, že stěžovateli právo na přezkoumání správnosti poplatkové povinnosti nebylo upřeno, byť správce poplatku nevydal platební výměr, neboť to, zda stěžovateli skutečně hmotně právní povinnost svědčila či nikoliv a v jaké výši, přezkoumaly správní orgány v rámci rozhodování žádosti o vrácení přeplatku, toto rozhodnutí náležitě a podrobně odůvodnili a stěžovateli tak nebyla upřena možnost právní ochrany stran přezkoumání zákonnosti poplatkové povinnosti, kterou, a to přes výhrady, splnil.

48. K stejnému závěru se opakovaně přiklonil i Ústavní soud. Za všechna rozhodnutí lze zmínit usnesení II. ÚS 905/15 ze dne 27. května 2015 ve věci nynějšího žalobce, kdy žalobce považoval postup přezkoumání jeho poplatkové povinnosti nikoliv v řízení o vydání platebního výměru, ale v řízení o vrácení přeplatku, za neústavní. Ústavní soud naopak dovodil, že *„trvat na tom, aby hmotněprávní povinnost zaplatit místní poplatek byla přezkoumána v řízení o vydání platebního výměru, by tak bylo podle Nejvyššího správního soudu za situace, kdy byla tato povinnost plnohodnotně přezkoumána v řízení o navrácení přeplatku, pouhým formalismem. Aniž by se proto Ústavní soud uchýlil k hodnocení věci z hlediska podústavního práva, pokládá za adekvátní se omezit na sdělení, že ani v nyní napadených rozhodnutích kvalifikovaný exces či libovůli nespátruje, čímž má své možnosti vyčerpané“*.
49. Shledal-li Nejvyšší správní soud i Ústavní soud přezkoumání poplatkové povinnosti žalobce v řízení o žádosti o vydání přeplatku za dostatečné, nemá krajský soud v nyní posuzované věci důvod se od těchto závěrů odchýlit. S ohledem na judikaturní závěry pak krajský soud považuje za nedůvodnou námitku, že žalobce byl zkrácen na svých právech, když jeho poplatková povinnost byla přezkoumávána jako otázka sine qua non v řízení o žádosti o vrácení přeplatku. Uvedené platí i v případě vydaného platebního výměru, proti kterému podal žalobce opožděně odvolání; byl – li vydán platební výměr, který nabyl právní moci, bylo o povinnosti žalobce rozhodnuto, bez ohledu na to, že odvolací řízení – nadto z důvodu na straně žalobce – věcně neproběhlo.
50. Rovněž další žalobní námitka, že poplatku podléhají pouze výherní hrací přístroje a nikoliv jiná technická herní zařízení, byla Nejvyšším správním soudem již opakovaně posuzována; s jejím zodpověděním pak souvisí, zda žalobci svědčil hmotněprávní nárok na vrácení přeplatku, neboť o tomto nároku bylo v řízení před správcem poplatku a žalovaným řízením vedeno. Krajský soud připomíná již citovanou relevantní úpravu § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, podle kterého *poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení, povolené Ministerstvem financí*. Jak již bylo rovněž uvedeno, pojem *jiné herní technické herní zařízení* ve smyslu zákona o místních poplatcích zavedl zákon č. 183/2010 Sb., přičemž ústavní konformitu přijetí této novely zákona o místních poplatcích posuzoval též Ústavní soud a neshledal ji ústavně nekonformní (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013 sp. zn. Pl. ÚS 6/12 publikovaný pod č. 6/2013).

51. Pojem *jiné technické herní zařízení* není v právním řádu nijak definován. Aby bylo možno považovat technické zařízení za *jiné technické herní zařízení*, musí být takové zařízení do určité míry obdobou výherního hracího přístroje. Žalobce dovozuje, že interaktivní videoloterijní terminál nelze považovat za zařízení, které podléhá poplatkové povinnosti pro neurčitost výkladu pojmu *jiného technického herního zařízení*. K tomu krajský soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, od které nemá důvod se odchýlit, zejména pak na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 113/2013 – 40. Nejvyšší správní soud v něm vychází z úvahy, že *jiné technické herní zařízení* je nutno posuzovat vždy podle účelu, který právní norma sleduje, přičemž pro posouzení, zda *jiné technické herní zařízení* podléhá poplatkové povinnosti, je klíčová vnější forma hry zpřístupněná uživateli, nikoliv princip a prostřednictvím čeho je povolena hra provozována, a dovodil, že videoloterijní terminál je nutno považovat za *jiné technické herní zařízení*, neboť je obdobou výherního hracího přístroje; poukázal přitom na úmysl zákonodárce při schvalování dotčené novely, protože právě z něj vyplývá podřazení videoloterijních terminálů pod posuzovaný pojem *jiného technického herního zařízení*. Přijetím předmětné úpravy zákonodárce reflektoval diskuze a kritiky nad tehdejší faktickou dvojkolejností výběru poplatku za hrací přístroje (obce za hrací automaty vs. Ministerstvo financí ČR za videoloterijní terminály) a nad faktickou nemožností regulace videoloterijních terminálů obcemi.
52. Nejvyšší správní soud se zabýval i námitkou žalobce, že Ministerstvo financí povoluje pouze loterie a jiné hry, přičemž hru (provozovanou prostřednictvím centrálního loterního systému tvořeného centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a koncovými zařízeními) nelze s koncovými zařízeními (videoloterijními terminály) ztotožňovat; ani tuto námitku nehledal důvodnou. Výkladem logickým a teleologickým dospěl k závěru, že povinnost platit místní poplatek se vztahuje ke každé koncové jednotce; opačný výklad by nesledoval účel dané právní úpravy.
53. Krajský soud se ani nyní nemá důvod od argumentace Nejvyššího správního soudu odchýlit, když žalobce žádnou novou argumentaci nepřinesl. Pouze pro úplnost krajský soud dodává, že o ústavní stížnosti žalobce podané proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 113/2013 – 41 Ústavní soud rozhodl dne 18. 11. 2015 usnesením sp. zn. IV. ÚS 3089/14 tak, že ústavní stížnost odmítl; Ústavní soud odkázal na svá rozhodnutí o stížnostech téže stěžovatelky (žalobce) ve skutkově i argumentačně obdobných podáních ve své rozhodovací činnosti, přičemž ve všech případech (evidováno je jich 30) shledal, že uplatněné námitky nejsou důvodné a ústavní stížnost odmítl. Krajský soud proto uzavřel, že žalovaný v napadených rozhodnutích správně posoudil poplatkovou povinnost žalobce.
54. Uvedený závěr je podstatný pro posouzení správnosti potvrzení rozhodnutí správce poplatku o zamítnutí žádosti o vrácení vratitelného přeplatku. Řízení o vrácení přeplatku podléhá úpravě obsažené v § 154 a § 155 daňového řádu, podle kterých je přeplatkem částka, o kterou úhrn plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisu a odpisu na debetní straně osobního daňového účtu. Požádá-li daňový subjekt správce poplatku o vrácení přeplatku a správce poplatku ověří, že se jedná o vratitelný přeplatek, správce poplatku mu jej vrátí. Vzhledem k tomu, že správce poplatku žádný vratitelný přeplatek ve vztahu k stěžovateli žalobce neevidoval, neboť žalobci poplatková povinnost vznikla ze zákona, resp. na základě příslušné vyhlášky, zaplacený

poplatek není bezdůvodným plněním a vratitelným přeplatkem a rozhodnutí žalovaného je v tomto směru rovněž správné; platební výměr, pokud by byl vydán, by byl pouze deklaratorním rozhodnutí stvrzujícím zákonem stanovenou poplatkovou povinnost a jeho nevydání nemůže na správnosti závěru o neexistenci vratitelného přeplatku tedy nic změnit. V podrobnostech krajský soud odkazuje na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 113/2013 – 41.

55. Pro úplnost soud dodává, že tyto závěry nejsou v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 120/2015 – 31 z 30. 9. 2015 rovněž ve věci žalobce, kde Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost Krajského úřadu Pardubického kraje proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – v Pardubicích, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení za situace, kdy správce poplatku nevydal platební výměr, a to s poukazem právě na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 68/2012. Rozhodnutí bylo přijato za situace, kdy v řízení o žádosti nebyla poplatková povinnost žalobce posuzována a rozhodnutí se vztahuje k vyřešení otázky, zda byl správce poplatku povinen vydat platební výměr; Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí výslovně uvádí, že se neodchyluje ani rozhodnutí rozšířeného senátu, ani pátého senátu (srov. odůvodnění, č. l. 33 verte: „...*Nejvyšší správní soud uvádí, že se v nyní projednávané věci nehodlá odchylovat od závěrů vyjádřených v usnesení rozšířeného senátu, neboť situaci po rozsudku pátého senátu nepovažuje za konflikt judikatury. Odchýlení se od těchto závěrů pátým senátem bylo důsledkem jeho snahy o prosazení řešení, kterým by jím řešená věc nebyla nadále prodlužována, neboť byl toho názoru, že zde hmotněprávní povinnost posouzena byla, a nepovažoval ji za jakkoli spornou, stejně jako krajský soud. To je právě důsledkem výše zmíněné situace řady sporů, kdy procesní fáze nastiňovala i jiný způsob řešení, než k jakému dospěl rozšířený senát tohoto soudu. Podstatné je, že i tento způsob řešení zahrnoval posouzení hmotněprávní povinnosti. V nyní projednávané věci se však krajský soud, jež vycházel z usnesení rozšířeného senátu, hmotněprávní stránkou poplatkové povinnosti vůbec nezabýval a s ohledem na konstantní judikatury i rozsah kasačního přezkumu tak nemůže učinit ani Nejvyšší správní soud...*“).
56. Nedůvodná je rovněž žalobní námitka, že právo vyměřit poplatek již zaniklo. Poplatek byl řádně a včas zaplacen v souladu se zákonnou povinností žalobce, čímž s ohledem na ustanovení § 10a odst. 1, 2 zákona o místních poplatcích, který předpokládá vyměření poplatku platebním výměrem pouze v případě, kdy poplatky nebudou poplatníkem včas nebo ve správné výši vyměřeny nebo odvedeny, bylo i konzumováno právo poplatek vyměřit. Posouzení lhůty pro vyměření místního poplatku je tak bez právního významu.
57. Krajský soud se dále zabýval námitkou žalobce, že řízení trpí vadou, neboť bylo chybně zastaveno řízení o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí č. j. MUFO 3595/2011/178-OPR a části řízení č. j. MUFO 8565/2011/178-OPR, když žalobce žádal o vrácení poplatku jinou žádostí, o které bylo rozhodnuto jiným prvostupňovým rozhodnutím. Krajský soud konstatuje, že tato námitka žalobce je důvodná. Rozhodnutí č. j. MUFO 3595/2011/178-OPR se týká přeplatku za dobu od 1. 10. 2010 až do 31. 12. 2010 ve výši 5 000 Kč, ale rozhodnutí č. j. MUFO 8565/2011/178-OPR se poplatku ve výši 14 773 netýká. Žádosti žalobce o vrácení přeplatku předmětné období bylo vyhověno až rozhodnutím ze dne 4. 8. 2014 č. j. 16692/2014/178-Opr. Tato vada rozhodnutí však nijak

nezasahuje do práv žalobce, neboť žalobci byla požadovaná částka 19 783 skutečně vrácena, a nemá tak vliv na zákonnost rozhodnutí žalobce.

58. Stejně tak krajský soud dospěl k závěru, že je správná žalobcem namítaná chybná změna výroku prvostupňového rozhodnutí učiněná žalovaným ve věci MMFM 52464/2011 a MMFM 52480/2011, kde žalobce poukazuje na to, že část poplatku byla zaplacená na základě vyhlášky č. 4/2010 Sb. a část za účinnosti vyhlášky č. 8/2010 Sb., což změna výroku nezohledňuje. Nicméně žalovaný, přestože do výroku chybně uvedl právní úpravu, ze které vznik poplatkové povinnosti žalobce dovozuje, tento však správně stanovil a za této situace ani tato žalobní námitka nemůže mít za následek zásah do práv žalobce.

Závěr a náklady řízení

59. Žaloba tak není důvodná, a soud ji proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
60. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 22. března 2018

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu